

rep.nr.

2010/1560

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 27 mei 2010

7 e KAMER

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid
Artikel 580,2°(b) Ger.W.
tegensprekelijk
definitief

In de zaak:

V, _____ wonende t
appellant,
vertegenwoordigd door mr. SIMEONS Veerle, advocaat te 1080
BRUSSEL, Schoonslaapsterstraat 29 b1.

Tegen:

RVA, met maatschappelijke zetel te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan, 7,
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. GOEGBUER Henk, advocaat te 1570
TOLLEMBEEK, Statiestraat 115.

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 3 oktober 2001 door de arbeidsrechtbank te Dendermonde, afd. Aalst, 4e kamer (A.R. 45.273).
- het voor eensluidend verklaard afschrift van het arrest van het Arbeidshof te Gent, afdeling Gent op 26 mei 2003, 6^e kamer (A.R. 372/01);

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het arrest van het Hof van Cassatie dd 19 januari 2004 (S.03.00/94.N/2);
- het verzoekschrift tot hoger beroep na het arrest van het Hof van Cassatie, ontvangen ter griffie van dit hof op 15 april 2004;
- de conclusies voor de appellant, neergelegd ter griffie op 1 oktober 2004, 16 juni 2005, 13 oktober 2006, 26 oktober 2009,
- de conclusie voor de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 20 januari 2005, 4 mei 2006;
- schriftelijk advies van het openbaar ministerie ontvangen ter griffie op 1 februari 2007 en 1 april 2010;
- de replieken van de appellant ontvangen ter griffie op 26 februari 2007 en 29 april 2010;
- de replieken van de geïntimeerde ontvangen ter griffie op 28 april 2010.
- het tussenarrest van het hof van 19 april 2007;
- de voorgelegde stukken;

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 25 maart 2010, waarna de debatten werden gesloten.

De zaak voor schriftelijk advies werd meegedeeld aan het openbaar ministerie tegen 8 april 2010, waarop beide partijen hebben gerepliceerd, waarna de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

*

I. FEITEN EN RECHTSPLEGING

1. De heer V (° 30 januari 1942) was tewerkgesteld bij de voormalige ASLK van 17 oktober 1960 tot 31 januari 1997, laatst in de functie van dienstchef met een brutoloon van 226.629 frank (€ 5.618).

Ingevolge een voordelige uitstapregeling en de bepalingen van het groepsverzekeringsreglement, werd de arbeidsovereenkomst van de heer V in onderling akkoord beëindigd op 31 januari 1997 zonder opzeg noch opzeggingsvergoeding.

In uitvoering van het groepsverzekeringsreglement ontving hij naast het hem toekomende kapitaal nog een maandelijkse rente van 41.642 frank bruto (€ 1032,28) en dit vanaf zijn 55e jaar tot aan de pensioengerechtigde leeftijd van 60 jaar, zijnde van 1 februari 1997 tot 31 januari 2002.

Op 1 februari 2002 bekwam de heer V zijn wettelijk pensioen.

2. Voordien deed hij evenwel een uitkeringsaanvraag voor werkloosheidsuitkeringen vanaf 21 oktober 1998.

Na een verhoor op 5 maart 1999 besliste de directeur van het werkloosheidsbureau Aalst van de RVA op 8 maart 1999 om de heer V uit te sluiten van het recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 21 oktober 1998 tot hij opnieuw voldeed aan de toelaatbaarheidsvoorwaarden gesteld door de artikelen 30 tot 34 van het KB van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (hierna genoemd *het werkloosheidsbesluit*).

Deze beslissing was gesteund op het feit dat betrokkene het werk als dienstchef bij ASLK Verzekeringen had verlaten zonder wettige reden in de zin van artikel 51 van het werkloosheidsbesluit, zodat hij geacht werd werkloos te zijn wegens omstandigheden afhankelijk van zijn wil.

Tevens werd vastgesteld dat de heer V gelet op zijn vervroegde pensionering, met opzet uitkeringen had aangevraagd, zodat hij bij toepassing van artikel 52bis van het werkloosheidsbesluit met ingang van 21 oktober 1998 werd uitgesloten tot hij opnieuw voldeed aan de toelaatbaarheidsvoorwaarden.

3. Bij verzoekschrift, ontvangen ter griffie van de arbeidsrechtbank te Dendermonde afdeling Aalst op 19 mei 1999, tekende de heer V bezwaar aan tegen deze beslissing.

Bij vonnis van de arbeidsrechtbank te Dendermonde afdeling Aalst van 3 oktober 2001 werd zijn vordering ontvankelijk, doch ongegrond verklaard, zodat de bestreden beslissing werd bevestigd.

4. Bij verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van het arbeidshof te Gent op 23 oktober 2001, tekende de heer V hoger beroep aan tegen dit vonnis en hernam hij zijn oorspronkelijke vordering.

Bij arrest van het arbeidshof te Gent van 26 mei 2003 werd dit hoger beroep toelaatbaar en gegrond verklaard en werd het vonnis van de arbeidsrechtbank te Dendermonde afdeling Aalst van 3 oktober 2001 vernietigd. De beslissing van de RVA van 8 maart 1999 werd aldus eveneens vernietigd.

5. De RVA tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest.

Bij arrest van het Hof van Cassatie van 19 januari 2004 werd het arrest van het arbeidshof te Gent vernietigd behalve in zoverre dat het het hoger beroep van de heer V ontvankelijk verklaarde.

Het Hof van Cassatie overwoog dat de appelrechters vaststelden dat de heer V een passende dienstbetrekking verliet en dat zij daarbij oordeelden dat hij gebruikmaakte van de mogelijkheden van een bedrijfs-CAO om het bedrijf te verlaten met een vervroegd bedrijfspensioen, wat zij als een wettige reden beschouwden omdat dit vrijwillig ontslag kaderde in een herstructurering, waarbij de heer V de facto geen andere keuze had dan te vertrekken.

Het Hof van Cassatie stelde vast dat de appelrechters met die overwegingen geen feiten vaststelden waarom de heer V geen andere keuze had dan het bedrijf vrijwillig te verlaten, zodat ze hun beslissing niet naar de recht verantwoordden.

De aldus beperkte zaak werd verwezen naar het arbeidshof te Brussel.

6. De heer V vordert dat zijn oorspronkelijke vordering en zijn hoger beroep ontvankelijk en gegrond zouden worden verklaard, zodat de beslissing van de RVA van 8 maart 1999 zou worden vernietigd.

Tevens vraagt hij dat de RVA zou worden veroordeeld tot de uitbetaling van de werkloosheidsvergoedingen waarop hij gerechtigd is, meer de wettelijke en gerechtelijke intresten, maar met aftrek van de reeds uitbetaalde bedragen. In ondergeschikte orde vraagt hij dat hem de minimumsancie zou worden opgelegd wegens werkverlating.

7. Bij tussenarrest van 19 april 2007 werden de debatten heropend om het de RVA mogelijk te maken via een onderzoek duidelijkheid te bekomen over de versie van de werkgever in verband met het einde van de werkrelatie, onder meer in verband met de initiatiefnemer tot het ontslag.

Tevens verzocht het hof de heer V om de bedrijfs-CAO van 31 mei 1994 en het arrest van het arbeidshof Luik van 16 oktober 2006 neer te leggen.

Tenslotte verzocht het hof partijen het debat te voeren over de door de heer V gevraagde gelijkstelling zoals voorzien in het tweede plan en zijn vraag om de rente te beschouwen als een morele schadevergoeding.

8. Ingevolge het door de RVA gevoerde onderzoek antwoordde de verantwoordelijke voor de personeelsadministratie op 17 oktober 2007 dat de heer V in dienst was geweest van de N.V. Fortis Bank van 17 oktober 1960 tot 1 februari 1997, op welke datum hij in vervroegd pensioen vertrokken was.

Op 10 november 2008 werd een bijkomend attest overgemaakt met volgende inhoud:

Om redenen die berustten op de noodwendigheden inzake de werking van de onderneming, heeft de werkgever het initiatief genomen om aan het personeel van ASLK verzekeringen NV (thans Fortis Insurance Belgium NV) een vertrekregime aan te bieden.

Conform dat regime nam de arbeidsovereenkomst een einde op de laatste van de maand waarin het personeelslid 55 jaar was geworden. Vanaf de eerste van de daaropvolgende maand was het personeelslid met "vervroegd bedrijfspensioen".

Wanneer de werkgever een gunstig gevolg gaf aan de aanvraag van het personeelslid om tot het aangeboden regime toe te treden, gold dit als overeenkomst tussen werkgever en werknemer om de arbeidsrelatie te beëindigen op de hierboven bepaalde datum.

Hierbij wordt bevestigd dat de heer V behoorde tot de personeelsleden aan wie dit regime aangeboden werd door ASLK verzekeringen. Hij is op dat aanbod ingegaan, waardoor zijn arbeidsovereenkomst een einde nam op 1 februari 1997.

In een schrijven van de directeur van de RVA van 7 maart 2006 wordt bevestigd dat de werkloosheidsuitkeringen verleend aan de heer V, voor de periode van 21 oktober 1998 tot en met 31 januari 2002, ten definitieve titel verworven werden.

II. BEOORDELING

De vordering van de heer V had tot voorwerp om de administratieve beslissing van de RVA lastens hem te horen vernietigen en ongeacht de geldelijke afhandeling van zijn dossier heeft hij een belang om deze vernietiging te vragen.

Onvrijwillig werkloos?

1. Krachtens artikel 7, §1, derde lid, i van de Besluitwet van 28 december 1944 dient de RVA aan de onvrijwillig werklozen en aan hun gezin de uitbetaling van de hen verschuldigde uitkeringen te verzekeren.

Dit brengt mee dat aan vrijwillig werklozen geen uitkeringen kunnen worden toegekend.

Dit basisbeginsel wordt verder bevestigd in de artikelen 44 en 51 van het werkloosheidbesluit.

Om uitkeringen te kunnen genieten moet de werkloze wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil zonder arbeid en zonder loon zijn (artikel 44).

In artikel 51 §1, tweede lid van het werkloosheidbesluit wordt het begrip *werkloosheid wegens omstandigheden afhankelijk van de wil van de werknemer* nader omschreven in de zin van o.m.

1° het verlaten van een passende dienstbetrekking zonder wettige reden.

De werknemer die zelf een einde maakte aan de arbeidsovereenkomst is niet werkloos wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, tenzij zijn ontslag het gevolg is van omstandigheden welke van die aard zijn dat van hem niet redelijkerwijze kan worden gevergd de dienstbetrekking te laten voortduren.

De wettige reden voor een werkverlating moet op objectieve wijze vastgesteld worden en kan niet afhangen van het zelfs wettig vertrouwen van de werknemer in het bestaan van een dergelijke reden (vgl. Cass. 20 november 2000, JTT 2001, 94)

Het enkele feit van het bestaan van een bedrijfs-CAO, waardoor men de mogelijkheid bekomt om in het kader van een herstructurering het bedrijf vervroegd te verlaten, is onvoldoende om een wettige reden aan te nemen, wanneer daarbij geen feiten worden vastgesteld die aantonen dat de werknemer geen andere keuze had. (vgl. het cassatiearrest van 19 januari 2004 in deze zaak)

2. Uit de verklaring van de ASLK van 10 november 2008 volgt dat deze aan de heer V een vertrekregime heeft aangeboden, waardoor hij op 55 jaar het bedrijf kon verlaten en dat hij op dit aanbod is ingegaan waardoor zijn arbeidsovereenkomst een einde nam op 1 februari 1997.

Hieruit volgt dat de arbeidsovereenkomst in onderling overleg werd beëindigd, zodat de heer V vrijwillig het werk heeft verlaten, wat door hem overigens niet wordt ontkend.

De vraag in gevolge welke CAO dit aan hem werd toegestaan, verliest daardoor zijn belang.

De redenen die de heer V hiervoor aangeeft, gaan terug naar de achterliggende bedoelingen van het vertrekregime en beperken zich derhalve tot de

oogmerken van de herstructurering van de voormalige werkgever en de voordelen die dat voor hem had.

Hierbij toont de heer V. niet aan dat hij geen andere keuze had dan in te gaan op het aanbod van de werkgever.

Samen met het Openbaar Ministerie is het hof van oordeel dat ASLK er alles aan gedaan heeft om een aantrekkelijke uitstapregeling in het leven te roepen teneinde een aantal werknemers te overtuigen op vrijwillige basis de onderneming te verlaten.

Deze regeling hield echter in dat de betrokkenen de keuze hadden om al dan niet hun dienstbetrekking te behouden.

In die zin is de heer V. vrijwillig werkloos geworden en heeft hij een passende dienstbetrekking verlaten zonder dat hij een wettige reden in de zin van artikel 51 van het werkloosheidsbesluit aantoont. Het is niet zo dat hij geen andere keuze had dan in het kader van de uitstapregeling te vertrekken. Het enkele feit dat zijn perspectieven minder aantrekkelijk werden, indien hij niet meeding in de uitstapregeling, is geen voldoende wettige reden om een passende dienstbetrekking te verlaten.

De toepasselijke uitsluiting.

3. De werknemer die werkloos is of wordt wegens omstandigheden afhankelijk van zijn wil, wordt uitgesloten overeenkomstig de artikelen 52 -54 van het werkloosheidsbesluit.

Volgens artikel 52 bis §1, 1° van dit besluit, zoals van toepassing op 8 maart 1999, wordt de werknemer die werkloos werd in de zin van artikel 51 §1, tweede lid, tengevolge van werkverlating, uitgesloten van de uitkeringen gedurende ten minste 26 en ten hoogste 52 weken.

Volgens artikel 52 bis §2, eerste lid, 1° verliest de betrokkene het recht op uitkeringen wanneer hij zijn werk verliet met het opzet werkloosheidsuitkeringen aan te vragen.

Volgens het derde lid van die bepaling houdt de uitsluiting pas op wanneer de werknemer opnieuw voldoet aan de toelaatbaarheidsvoorwaarden van de artikelen 30 en volgende van het werkloosheidsbesluit. Het is deze laatste bepaling die ten aanzien van de heer V. werd toegepast.

4. Uit wat gezegd werd onder randnummer 2, volgt dat de heer V. zijn dienstbetrekking verlaten heeft ingevolge een aantrekkelijke uitstapregeling, die binnen zijn onderneming met goedkeuring van de sociale partners werd uitgewerkt omwille van een noodzakelijke herstructurering.

Aldus toont de RVA niet aan dat hij zijn arbeidsrelatie heeft beëindigd met het opzet uitkeringen aan te vragen.

Ingevolge artikel 52 bis §1, 1° dient de uitsluitingsbeslissing te worden beperkt in de tijd.

De heer V heeft zelf beslist om zijn dienstbetrekking te verlaten omdat hij hiertoe door zijn werkgever aangespoord werd; het blijkt niet dat zijn drijfveer lag in het bekomen van werkloosheidsuitkeringen.
Gelet op de gegevens van de zaak, kan de uitsluiting worden beperkt tot 26 weken.

In die zin is het hoger beroep van de heer V gegrond.

Uitbetaling van de werkloosheidsuitkeringen

5. De heer V raagt verder dat de RVA zou worden veroordeeld tot uitbetaling van werkloosheidsvergoedingen waarop hij gerechtigd is, meer de intresten en met aftrok van de reeds uitbetaalde bedragen.

Uit de brief van de RVA van 7 maart 2006 volgt dat deze de uitkeringen heeft uitbetaald met betrekking tot de periode van 21 oktober 1998 tot en met 31 januari 2002 en dat deze ten definitieve titel werden verworven.

In het door het Hof van Cassatie vernietigde arrest van het arbeidshof Gent van 26 mei 2003 steunde de bestreden RVA-beslissing niet op de mogelijke cumulatie van de uitkeringen van de groepsverzekering met de werkloosheidsuitkeringen, zodat dit punt niet aan de orde was en toen buiten de beoordeling werd gelaten.

De heer V heeft omwille van de uitbetaling thans geen belang om dit onderdeel van zijn vordering aan te houden, daar het hierdoor zonder voorwerp is.

OM DEZE REDENEN,

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24,

Gelet op het grotendeels eensluidend schriftelijk advies van advocaat-generaal Jean-Jacques André van 1 april 2010, waarop partijen hebben gerepliceerd;

Rechtsprekend op tegenspraak en het tussenarrest van 19 april 2007 verder uitwerkend,

Verklaart het hoger beroep gedeeltelijk gegrond;

Vernietigt het bestreden vonnis en opnieuw recht doende,

Hervormt de bestreden beslissing van de RVA van 8 maart 1999 in de zin dat ingevolge artikel 52 bis §1, 1° van het werkloosheidbesluit de uitsluiting van het recht op werkloosheidsuitkeringen van de heer V vanaf 21 oktober 1998 beperkt wordt tot een termijn van 26 weken.

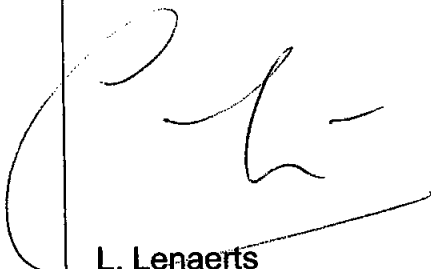
Bevestigt de beslissing voor het overige.

Stelt vast dat de vordering van de heer V tot betaling van
werkloosheidsuitkeringen voor de periode van 21 oktober 1998 tot en met 31 januari
2002 zonder voorwerp is geworden, gelet op het schrijven van de RVA van 7 maart
2006.

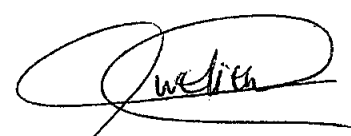
Veroordeelt de RVA ingevolge artikel 1017, tweede lid Ger. W. tot de gerechtskosten,
deze aan de zijde van de heer V begroot op:
rechtsplegingsvergoeding € 145,78
en aan de zijde van de RVA niet begroot.

Aldus gewezen door de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel en ondertekend door:

L. Lenaerts	raadsheer, voorzitter;
Ch. Lauriers,	raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever;
H. Silon,	raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemer- arbeider;
K. Cuvelier,	griffier.

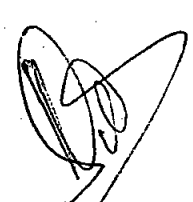
L. Lenaerts

K. Cuvelier

Ch. Lauriers

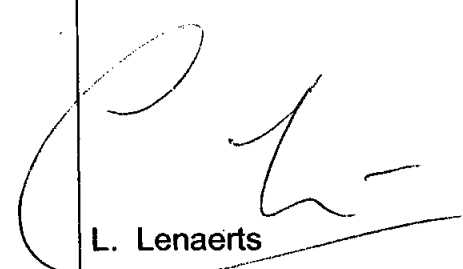

H. Silon

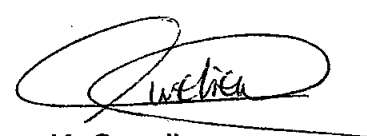
en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 27 mei tweeduizend en tien van de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel door:

L. Lenaerts	raadsheer, voorzitter;
-------------	------------------------

Bijgestaan door K. Cuvelier	griffier.
--------------------------------	-----------

L. Lenaerts

K. Cuvelier

